

oznanilo

Preradi pozabljamo,
da imamo od Boga
vsi eno samo ime:

otrok.

Tako je
med nami samimi
samo en naziv
zares primeren:
brat, sestra.

(Stanko Cajnkar)

2. nedelja
med letom

leto XII / 2010-21
17. januar 2021

POVELIČUJTE BOGA V SVOJEM TELESU

Jn 1,35-42

Neki pater piše, da je nekoč obiskal bolno ženo v njeni revni sobici in zazdelo se mu je, da žari kot topla luč. V dno srca so se mu vtisnile njene besede: **»Veste, ni mogoče biti zadosti hvaležen Bogu za to, da sta naša bolezen in naše trpljenje odrešujoča in sta lahko udeležena pri odrešenjskem trpljenju.«**



Apostol Pavel nam v drugem berilu današnje nedelje kliče: **»Mar ne veste, da so vaša telesa Kristusovi udje? Mar ne veste, da je vaše telo, ki ga imate od Boga, tempelj Svetega Duha, ki je v vas? Zato poveličujte Boga v svojem telesu.«** Tako za njo, kot za mnoge, ki so ji podobni v mišljenju, velja **Župančičev zapis**

v eni njegovih pesmi: »Telesa naša – vrči dragoceni.« Eden najbolj otipljivih znakov izprijenosti sodobnega sveta, katerega »vera« je uživaštvo, je zlorabljanje človeškega telesa za uživanje. Celo nedolžnim otrokom ni prizaneseno! **Koliko je nespodobnosti v govorjenju in obnašanju v skupnostih, kjer žive in delajo različni ljudje!** Neka tovarniška delavka pripoveduje, da v njeni tovarni od petdesetih delavk, po večini mater, samo dve ne sodelujeta pri splošnem kvantanju in nespoštljivem govorjenju. In najbrž so povrh vsega mnoge od njih celo »krščanske« žene! **Neka druga žena, uslužbenka, pa pove, da si vpričo nje sodelavci ne upajo govoriti nespoštljivo. Če jim kdaj uide, se ji opravičijo. Pred njeno plemenitostjo si ne upajo govoriti umazano.** Tudi iz nas bi moralo dihati spoštovanje do teh vrednot.

Zlasti bi se morale zanje zavzemati naše žene in dekleta, ki so že po naravi bolj dovzetna za plemenito spoštovanje. **Že od stvarjenja, na poseben način pa od »preustvarjenja«, ko je Bog sprejel človeško telo, so naša telesa »vrči dragoceni«.** So bivališče Božjega duha, zato jih ne smemo poniževati na stopnjo orodja za užitke. **Če iskreno spoštujemo človeka kot osebo, kot Božjega otroka, moramo spoštovanje izkazovati tudi njegovemu telesu.**



Nehvaležnost je zmeraj
znamenje majhnosti.
Nikoli še nisem srečal
velikih ljudi,
ki bi bili nehvaležni.

(Johan Wolfgang Goethe)

Nihče ne more imeti Boga.
Lahko se le odpremo
njegovi ljubezni. Da nas ljubi.
Nihče ne more
Boga razdajati drugim.
Samo Bog se lahko daje tistim,
ki jih ljubi, torej vsem.
(Michel Quoist)



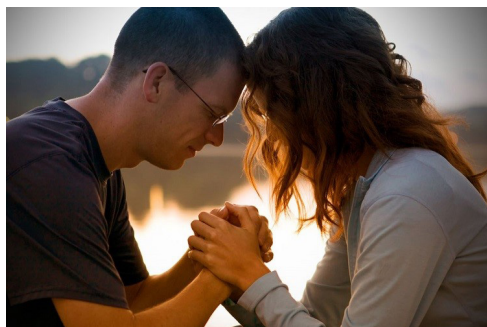
V zakonu je mož to,
kar manjka ženi,
žena to, kar manjka možu.
Oba skupaj šele
sestavljata celoto.

Anton Nadrah

SKUPNA MOLITEV ZAKONCEV

V zakonu bi vselej morala gojiti skupno molitev. Molitev moža in žene, ker je zakon po svoji naravi – v dvoje! Če živita skupaj in zato jesta in spita, se pogovarjata in delata, se prehajata in vzgajata skupaj, kako to, da ne bi skupaj tudi molila?

Zakonska molitev je torej molitev v dvoje, molitev moža in žene skupaj, drugega pred drugim. Verjetno je ta drugi način molitve med vama najbolj redek ali pa je takšen postal, potem ko so prišli otroci, ker ga je zamenjala družinska molitev. A bi vendar molitev para morala ostati jedro in temelj vsake molitve v družini. **Če ne bosta znala moliti skupaj, kako bosta učila skupne molitve svoje otroke?** Ali bo pa tudi to samo neke vrste duhovna telovadba. Zakonca seveda lahko molita počasi in s premislekom kakšen molitveni obrazec in s kakšnim



posebnim namenom. Vendar bo veliko lepša in učinkovitejša molitev, ki se jo bosta potrudila izreči sama. Na primer: **»Gospod, hvala ti za današnji dan! Naj ti tudi jutri ostaneva zvesta!«** – **»Dobri Bog, bodi še naprej med nama in najinimi otroki.«** – **»Jezus Odrešenik, odpusti mi mojo današnjo slabo voljo!«** – **»Bog, ki vse vidiš in veš, pomagaj nama, da se prav odločiva!«** Take in podobne čisto preproste molitve, izrečene iz srca in trenutnega razpoloženja in perečih potreb, so najlepše in zelo življenjske ter osebne. Dobro bi bilo, ko bi si kdaj kakšno (čisto vajino) molitev sestavila in zapisala ter jo večkrat molila.

**Ponižnost ne spada
med jedi za praznični obed;
ponižnost je začimba,
ki daje vsem jedem
dober okus.**

(modrost puščavnikov)

Zgodba

Dva popotnika

Nekega mrzlega dne
je neusmiljeno snežilo.

Dva moža sta hodila peš
in pred seboj sta imela dolgo pot.
Zaradi novozapadlega snega
sta hodila vedno težje.

Ob poti sta naletela na moža,
ki je ležal na snegu in ni mogel več hoditi.

Eden od popotnikov je predlagal, da bi nesrečnežu pomagala,
drugi pa je ta predlog zavrnil in se sam odpravil naprej.
Z veliko težavo si je drugi mož naložil ubožca na rame
in si v snegu počasi utiral pot.

Po težki in naporni hoji je prišel do zmrznjenega trupla.
Obšla ga je groza, ko je prepoznal svojega nekdanjega sopotnika.



Misel

Tako kakor se je zgodilo dobremu popotniku v zgodbi,
se pogosto dogaja tudi nam: ko sprejmemo breme drugega,
nas spremlja poseben blagoslov. Ko si je dobri mož prizadeval rešiti
onemoglega popotnika, se je tako ogrel, da si je rešil življenje.
Zase torej ne skrbimo takrat, ko si prizadevamo, da bi si pridobili
pozornost ljudi, ampak takrat, ko jim mi naklonimo svojo pozornost.
Velja tudi: sreče ne dosežemo, ko pričakujemo, da bodo drugi
pristopili k nam, ampak tedaj, ko mi iskreno stopimo k njim.

Slovenski pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**Ste se danes
že nasmeljali?**

“Jaz sem Bog v naši družini!”

“Kako to misliš?”

“Vsi se obnašajo do mene
kot da me ni!”